

Приклад роботи з тестом

Януш Леон Вишневський

Самотність у мережі/ оригінальна назва « S@motnosc w sieci»

Уривок

...Коли ми вийшли з цього музею, мені захотілося опинитися на **самоті**. Страшно захотілося. І найкраще у себе в номері. Можливо, коли-небудь я розповім тобі, чому саме там. У мене був **занадто високий рівень окситоцину(1)**, щоб переносити поруч з собою когось, **крім тебе**. Інформую тебе про це з нагоди, як **любителя теорії гормонів**. І при тому виключно «до справи», як ти висловлюєшся. Може, це стане в нагоді тобі для **досліджень**.

... Я вирушила в **«Кафе де Флор»(2)**. Головним чином для того, щоб **написати** тобі **e-mail**. Я ще жодного разу **не писала тобі нічого на папері**. І подумала, що в «Кафе де Флор» я могла б спробувати. Тут писали **Камю, Сартр і Превєр(3)**. Спробувала. **Незвичайне відчуття**. Звичайний аркуш, на якому могла б бути **пляма від пролитого вина** або **відбиток губ** на зворотному боці. **Інтернет цього не замінить...** але я все одно **обожаю його**.

(2001 рік)

- 1- окситоцин стимулює прихильність
- 2- Кафе де Флор (фр. Café de Flore) — паризьке кафе, розташоване на розі Бульвару Сен-Жермен і вулиці Сен-Бенуа в VI окрузі. Знамените тим, що завжди приваблювало інтелектуальну публіку.
http://ru.wikipedia.org/wiki/%CA%E0%F4%E5_%E4%E5_%D4%EB%EE_%F0
- 3- Жак Превєр (фр. Jacques Prévert, 4 лютого 1900, Неї-сюр-Сен — 11 квітня 1977, Омонвіль-ла-Петіт, Манш) — французький поет і кінодраматург.
<http://ru.wikipedia.org/wiki/%CF%F0%E5%E2%E5%F0,%C6%E0%EA>

Приклад роботи з тестом

1.Продивилась тест, побачила, що він невеликого об'єму. Зацікавили назва і автор (мабуть поляк, тому що оригінальна назва, схоже, польською). Здається, щось чула про фільм з такою назвою. Потрібно глянути в Інтернеті, на «кінопошуку».

2. Текст невеликий, буду читати повільно, вдумливо, виділяючи ключові слова.

3. Прочитала текст і посилання (цікаве про *окситоцин*), за гіперпосиланнями дізналась, що:

- *Кафе де Флор* (фр. *Café de Flore*) — паризьке кафе, розташоване на розі Бульвару Сен-Жермен і вулиці Сен-Бенуа в VI окрузі. Знамените тим, що завжди приваблювало інтелектуальну публіку.

Історія

Кафе де Флор відкрилося у 1877 році, назву отримало від статуї богині Флори, яка знаходиться на іншій стороні бульвару. Інтер'єр кафе майже не змінювався з часів Другої світової війни. Стіни і сидіння облицьовані червоним деревом в стилі ар-деко. Як і одвічний конкурент «Флори», кафе «Два маго», воно стало притулком інтелектуальної і творчої публіки, одним із символів паризької богемі.

В кафе проходили знамениті «Паризькі вечори» Гійома Аполінера. Пізніше тут почали збиратися ультраправі монархісти із «Аксьон франсез». Потім, «Флору», навпаки, облюбували ліваки, котрі перемістилися сюди із сусіднього кафе «Два маго», оскільки тут панувала більш ліберальна атмосфера.

Завсідниками кафе були Жан-Поль Сартр і Сімона де Бовуар, Андре Бретон.

Починаючи з 1994 року тут проводиться церемонія вручення літературної «Премії Флори», заснованої Фредеріком Бегбедером.

Цікаві факти]

В роки Другої світової війни «Флора» славилася тим, що незважаючи на загальний дефіцит продуктів, в його меню завжди були свіжі яйця. Досі страви з яєць складають особливий розділ в меню кафе.

- Жак Превєр (фр. *Jacques Prévert*, 4 лютого 1900 , Неї-сюр-Сен — 11 квітня 1977 , Омонвіль-ла-Петіт, Мани) — французький поет і кінорежисер.

Біографія

Народився 4 лютого 1900 року в Неї-сюр-Сен. Батько був літератором, мати любила читати дітям казки. У Жака був старший брат Жан, який народився в 1898 році та в 1915 році помер від тифу. Молодший брат, П'єр (нар. 1906), став кінорежисером. Родина Превєра була незаможна, тож ще з дитинства він спізнав життя в скруті, примусове переселення сім'ї за невчасну сплату квартплати. Вже у 14 років Жак був змушений покинути школу й почати працювати. За перші роки трудового досвіду змінив безліч професій. У 1918 році був мобілізований та війна невдовзі скінчилася. Регулярну військову службу відбув у 1920—1922 роках спершу в Люневіль, а згодом у Туреччині.

У 1925 році одружився з Сімоною Дьєпп, яка була його подругою дитинства. Після десяти років спільного життя подружжя розлучилося в 1935 році. З 1925 по 1929 роки Жак Превєр мешкав на Монпарнасі, де в його квартирі також

проживали друзі з армійських часів — Ів Тангі та Марсель Дюамель. Квартира Превера невдовзі стала одним з найулюбленіших місць зустрічей сюрреалістів, а сам Превер затоваришував з Раймоном Кено та Андре Бретоном.

Та писати Превер почав після розриву з Бретоном у 1930 році. Тоді він надрукував у журналі «Біфюр» свій твір «Сімейні спогади, або Янгол-охоронець». Наступного року в журналі «Коммерс» з'явилася його «Спроба зобразити обід голів у Парижі, у Франції». З 1932 року Превер працював у театральній трупі «Октябрь» (Жовтень) як автор діалогів. Цього ж року почалася його робота в кіно в ролі сценариста. Ім'я Превера як кінодраматурга стало відомим після фільмів «Рідкісний птах» (1935) та «Злочин пана Ланжа» (1936, режисер Жан Ренуар). Завдяки схвальним оцінкам Анрі Мішо, Жак Превер вирішив працювати не лише для кіно, а далі писати вірші. На момент мобілізації в 1940 році Жак потрапив до лікарні з запаленням апендициту й таким чином уник призову. З Жанін, з якою Превер жив цивільним шлюбом 1943 року, у нього в 1946 році народилася єдина донька Мішель. У наступні роки Превер написав ряд дитячих книжок, що опосередковано були присвячені доньці Мішель.

Багато вірші Превера було покладено на музику. Особливо популярними стали пісні на мелодії композитора Жозефа Косма. Світову популярність здобула пісня «Les Feuilles mortes» (Зів'яле листя, виконавці: Едіт Піаф, Ів Монтан). Загалом з 1928 по 1972 роки було зроблено 175 записів пісень на слова Превера. Збірка Превера «Слова» (1946) стала чи не найбільшим успіхом поета. До сьогодні вона продана накладом понад 3 мільйони примірників, не рахуючи перекладів на кілька десятків мов світу.

У 1948 році, внаслідок нещасного випадку — Превер випав з другого поверху офісу французького національного радіо на Єлисейських полях — він кілька тижнів перебував у стані коми.

Антиконформізм Превера сприяв його зближенню з Борисом Віаном, а з 1955 року вони стали сусідами в Сіте Верон на Монмартрі. Завдяки Віану Превер зблизився з діячами Колежу Патафізики, до якого вступив у 1951 році, а в 1953 році одержав ранг «сатрапа». Пристрасть до візуального мистецтва підштовхнула Превера до співробітництва в 1950-і роки з художниками та фотографами: Жоан Міро, Макс Ернст, Пікассо, Андре Війє, Ізіс, Рібмон-Дессень. У наступні роки регулярно виходили нові поетичні й колажні книжки та нові фільми з діалогами Превера.

1974 року Превєр став дідусем — в його доньки народилася дівчинка Ежені. В останні роки життя Превєр втратив багато друзів: у 1973 році померли Пікассо і Бертеле, у 1975 — Марсель Дюамель. Сам Жак Превєр помер від раку легень 11 квітня 1977 року й був похований в Омонвіль-ла-Петіт, в департаменті Маниш.

Визнання й реценція[ред. код]

Жак Превєр мав успіх не лише серед пересічних читачів та любителів кіно й пісні, майже всі знайомі колеги по перу залишили схвальні відгуки, серед них такі різні письменники, як Робєр Дєснос, Раймон Кєно, Жорж Батай, Поль Елюар, Луї Арагон, Андре Бретон. Сен-Жон Перс підтримав поетичні проби Превєра й відкрив йому можливість публікації в «Коммерс», Антонєн Арто захоплювався ним як драматургом, Анрі Мішо високо поціновував його Пісню в крові, Рєнє Шар — сценарій Превєра «Коханці з Верони». Колеги з трупи «Жовтєнь» у спогадах підкрєслювали надзвичайну кумєдність та критичну ефективність його діалогів.

Популярності Превєра як поєта й автора багатьох пісєнь сприяла зокрема й сама суспільна атмосфера у Франції після Визволення. Свою роль тут зіграла й прєса, адже багато друкованих органів очолили колишні учасники антифашистського опору, серед яких у Превєра було чимало друзів. Есєїст і критик Гаєтан Пікон назвав творчість Превєра «гідним прикладом народної поезії». [2] У 50-і роки популярність Превєра зросла зокрема і через масові наклади його збірок у новому на той час кишєньковому форматі. Щоправда такі масові тиражі дєщо знизили інтерєс до Превєра в університетських колах.

Під час революційних подій травня 1968 року новє нєнконформістське покоління надихалося творами Превєра для своїх текстів та графіті. 1992 року визнання прийшло й з більш офіційного боку: твори Превєра були опубліковані в найпрєстижнішій книжковій серії Франції Бібліотека Плеяди. У 1997 році Алєн Пуланжє й Жанін Мар Пєзє створили великий документальний фільм про Жака Превєра, який демонструвався з нагоди 20-ої річниці смерті поєта.

З 50-х років і до тепєр зберігаєтьсє великий інтерєс до творчості Превєра серед представників сучасної музики й співу. Окрім вже згаданих Едіт Піаф та Іва Монтана, пісні на слова Превєра в своєму репертуарі мали Катрін Соважє, Жульєтта Греко, Марлєн Дітріх, Сімона Сіньєоре, Тіно Россі, Серж Генсбур. Останній щє 1957 року присвятив поєтові «Пісню Превєра». Досі численні тексти Превєра використовують сучасні виконавці, зокрема гурти стилу реп.

На чєсть письменника названо астероїд 18624 Превєр.

Збірки поезій

«Сімейні спогади, або Янгол-охоронець» (1930)

«Спроба зобразити обід голів у Парижі, у Франції» (+1931)

«Багнет у землю» (1936)

«Події» (1937)

«Слова» (1946)

«Історії» (1946)

«Казки» (1947)

«Видовище» (+1951)

«Дощ і добра погода» (1955)

Дитячі книжки[ред. код]

«Казки для нечемних дітей» фр. *Contes pour enfants pas sages* (1947)

«Левеня» фр. *Le Petit Lion* (1947)

«Тварини» фр. *Des bêtes* (1950)

«Листи з острова Балар» фр. *Lettre des îles Baladar* (1952)

«Маріонетка» фр. *Guignol* (1952)

«Місячна опера» фр. *L'Opéra de la lune* (1953)

Сценарії до фільмів[ред. код]

Рідкісний птах (фр. *L'Oiseau rare*, 1935)

Злочин пана Ланжа (фр. „*Le Crime de monsieur Lange*“, 1936)

Кумедна драма (фр. „*Drôle de drame*“, 1937)

Набережна туманів (фр. „*Le Quai des brumes*“, 1938)

День починається (фр. „*Le Jour se lève*“, 1939)

Буксири (1941)

Літнє світло (1942)

Вечірні відвідувачі (1942)

Діти райка (фр. „*Les Enfants du paradis*“, 1945, номінація на Оскар за найкращий сценарій)

Собор Паризької Богоматері (фр. „*Notre Dame de Paris*“, 1956)

Король і птах (1980)

4. Виділила ключові слова: Уривок

... на самоті – занадто високий рівень окситоцину – крім тебе – любителя теорії гормонів – досліджень – «Кафе де Флор» – написати – e-mail – не писала тобі нічого на папері – писали Камю, Сартр і Превер – незвичайне відчуття – пляма від пролитого вина – відбиток губ – Інтернет цього не замінить – обожнюю його...

Одразу зі слов «на самоті» (згадала назву твору), окситоцин – закоханість, «Кафе де Флор» - Париж зрозуміла, що тема – кохання. Монолог жінки – відчуття від дотику паперу губами, вино, кафе – атрибути побачення, але героя немає. Він в мережі Інтернет (яку героїня і обожнює і ненавидить водночас). Написано красиво. Так може писати лише жінка, але автор – чоловік. Сама психологія (до цього відсилають і прізвища «батьків» екзистенціалізму – Камю, Сартра). Про Превера дізналась тільки-но, буде нагода – прочитаю його віші.

5. Склала наступні питання:

- Чому герої не зустрілись?
- Хто вони?
- Як їх звати?
- Яка історія їх знайомства?
- Чи зустрінуться вони?
- Це твір про кохання?
- до чого тут Інтернет?
- Ви чули про реальних закоханих, які зустрілись у мережі?

6. Висновок – можна бути на самоті і в оточення віртуальних друзів, коханих, співрозмовників. Від того, що всі вони ховаються за «ніками», відчуття порожнечі ще пронизливіше... Дорослі граються як діти.

Дуже хочу прочитати твір повністю, а потім ще подивитись екранізацію.